

עכרה זו של בפי דכאה והדאיגה אותי.
בימים אלה היא האיש המכריע ביותר. אולי מלבד חיים.
רציתי שאין פעם לוויכוח אתה במסיבה זו והזכנחיה לשיחה
פרטית.

קבענו זאת ליום ו'.

10.6.1937

(8700)

חיים קיבל הזמנה לסעוד עם המונד ב-21 ליוני,
כי היות והיום הישיבה האחרונה של הועדה, "אין סכנה
שיוסמך מכוח-ההוכחה שלו".

מברק כמטה : "אננני מאמין שהקוים המסומנים
יחקבלו באחרונה" - עד כאן אין חששות רחוקים מאי אמונתו.
"או שיחגטמו אם יחקבלו" - דברים אלה אפשר היה ואפשר
תכחיד להגיד על הצהרת בלפור ועל כל כיבוש או סיכוי ציוני.

"מוהיר בכל כוחי מהשליות" - פסוק זה לא מוכן לי
כלל. אם כיונתו - שאין כל סיכוי או רצינות לרעיון המדינה -
אפשר להסכים לכך או לא להסכים, אבל זוהי גמדה ברורה -
שיש לנסח אותה בבהירות ולא בעקיפין, וודאי לא בקשר עם
"הקוים המסומנים". זוהי שאלה עקרונית הנוקבת עד היסוד -
וחובה על כל ציוני המתנגד למסרע בכל התנאים לרעיון
החלוקה להגדיר דעתו במלים מפורשות שאינן ניהנות לכל
אי-הבנה. אבל אם הכוונה היא אחרת - כה הוכנה של "הצהרת"
זו ? לשבור כמטה נפש ? או לכוון למסרע המאמצים לקראת

גבולות יותר צרים ? חמיחני. זכורני חוויכות עם
ארלוזורוב בו עירית ניר הראשונה - שהזהיר מאסליות על
חון הסתדרותי להחיישבות. אמרתי לו שעלי להזהיר אותו
מאסליה אחת - שיעלה בידו לעקור מלבנו "האסליות"
הפרובות שבהן אנו חיים.

איני חופס פחד זה מאכזבות - שמשה חפוס לו.
ואולי לא ירדתי לעומק הכוונה של האפצחה. - מאשמת
הקיצור הטלגרפי.

במברק זה מצביע משה על "נאום גולדמן משבח" -
אין לי מושג מהנאום, אבל למסרע אני נכון לקבל דעת משה
בגדון זה. היכן ובתי הושמע הנאום ?

- הודעתי ללסקי שנחקיימה הישיבה האחרונה ועליו
לנסות לראות את ידידו. הבטיח לעשות זאת.

11.6.1937

חיים ראה את ק. סיפר לו על הארוחה. הפרופ. אמר
ידעתי שאנו נמצאים בכיסך.

הדו"ח נגמר - מה אחד. ח. (למי דבריו) אמר לו :
אין אנו committed ולא חוכלו להגיד שאנו הסכמנו. ק. ענה
שהוא בטוח שאחם תלחמו על כל מילה - אולם לא גילה אף ספח
אחר. ק. אמר שהוא רואה הרבה אנשים ואחם הוא מדבר על
זכרים ואינם ברעורט. יעץ את ח. לראות עידן וא.ו.
ח. עמד בזהחמו בעיקר על חגב - ק. הקשיב ושתק.